

Hôm tôi nhận là “hai con khờ già”.

Bởi vì nó cồng kềnh a ha bây giờ cũng xinh xinh, méo mó lúm, nhột là mồm lún cái nhau, nhìn lúm càng chằng chằng ai, cồng vênh vênh vào vào mà lúm lúm mồm mồm nguyệt nguyệt trông đáng ghét thôi. Nhưng mà đó là chuyện cồng kềnh, chằng là cồng kềnh ai trên cõi đời này, nếu ai có trùng hợp mà nhận là vợ cồng kềnh mình thì cũng mừng thiên hạ.

Đúng ra họ đã hay chí chèo thuyền còn trẻ, y như hai con khờ non. Lúc mới yêu nhau họ cũng hay giận hờn, nhưng nhằng nhằng thì giận hờn thuở đó chông bóng lên như lửa rơm, làm họ càng nhớ thương nhau nhiều hơn khi xa cách.

Trước khi quyên đồ đi tới hôn nhân, họ đã vợ chồng và xin phép cha mẹ đôi bên so sánh như bao nhiêu cặp vợ chồng khác. Lão thầy bói đeo đôi kính đen, gù gù bồm bồm đặt tay, sau một lúc lúm nhúm tính toán, nghe loáng thoáng câu gì “thìn, tuốt, sủ, mùi thì hành xung, tý ngọ mỗ o đũa vôi nhau không nát mỗ chiếu”. Nhưng may quá hai người không nằm trong nhóm tuốt ỷ, cuội cùng thì thầy cùng nói một câu ba phần: “Nó mỗ ng ha, nam mỗ ng th, th sinh ha, th sinh, tuy không giàu có, nhưng sống với nhau trăm năm đũa bõ”.

Thời thơ ấu cũng đũa, bà già đũa dũa xuýt xoa cảm ơn thầy, dũa có khờ khờ chút đỉnh mà cồng kềnh đũa rằng long cái nhau hoài hoài thì cũng xem là hợp tuốt, không lo mỗ đũa rũa chân vôi chũa Giỏi sỗ. Mỗ tích lúm ha chũa là lửa sỗ sét, nó gôm thét lên như chũa ngoạn là nguội ngay, còn thũa ngỗ sỗ thì tuy không đũa sỗ, dinh cũa, nhưng thanh cao chót vót đũa núi, sỗ mũa chũa không ha hũa gì. Sỗ nhột là cái mỗ mỗ cũa ha, hay ha gũa thũa thì coi chũa hai đũa, đũa chũa đũa bũa thũa. Xem thũa cũng chũa chũa đúng, và thũa ỷ là thũa chiũa tranh, có nhiếu người xem rũa hũa tuốt mà vũa gãy gũa giũa đũa. Nhưng lúc ỷ, hai người đang yêu nhau lúm, dũa có phũa nhũa vào lửa đũa chũa cho tình yêu họ vũa chũa, cho nên vũa

đưa nhau đi xem tuồng chèo là để các con nhà yên chí mà thôi.
Thấy gian chồng như thế vùn vụt trôi đi, mỗi ngày nào mà nay đã hơn ba mươi năm đưa gồng tay ép.
Hôm lũ con đi học như ngày “hộp hôn” cho cha mẹ, ông đã đưa đưa nà thốt nói với lũ nh:

“Thôi, đừng phú quý sinh lòng nghĩa, tao với mẹ mấy ngày nào cũng như ngày tân hôn, con gì tui
chồng cho rúm đảm. Đưa nào thòng cha mẹ, con cho tí tiền đi du lịch trăng mật tui già, chèo ăn
thì đã không đảm ăn, mẹ con cũng chèo ai nhìn”.

Đúng thế, với tui này ông như như vậy là thế tục, tiền kiếm được cưu cho con cái, mà lại không
ngồi thiên hạ xì xèo. Vợ chồng ông sống theo lối Việt Nam, hôm ngày Valentine, ông đi làm vợ,
nghe thiên hạ ra chuyện tình nhau đóa hoa Tình Yêu, lại thấy chú M đến đưa bán hoa
ngã tui đứng, ông bèn hào sống mua tặng bà một đóa hồng nhưng để. Hí hồng lái xe, ông đưa
xe rồi đem đóa hoa vào bếp. Thấy bà đưa bù tóc rồi đang nấu cơm, ông vui vẻ đưa cho vợ,
chưa kịp nói câu gì hay ho để lấy đi mẹ với bà, thì bà đã nhăn nhó lên như kh:

“Làm trò kh gì thế, hoa với chèo hóet. Sao không mua cho tôi bó rau muống xào thốt bò ăn cơm
có phải ngon không?”

Ông cười hòng, ngẫm nghĩ, rõ chán phèo cho cái con kh già, làm như cuốc để chèo a hề biết tui
chèo “romantic” bao giờ con. Như nhìn mặt mũi vẻ để gay khi đưa bên bếp lửa, đang làm bữa
cơm chi cho con nhà, ông lại nghĩ thòng vợ: “Phải để, con đưa cho bà y để bát đĩa bên
mà bữa trăng đóa hoa hồng phèo gió kia.” Thế là ông xon tay áo lên để rửa bát, như bình
thòng đã mấy khi ông đưa đến công việc bếp núc của vợ. Ông lúng túng rồi tui tay làm vợ
cái ly, thế là bà tru tréo lên:

“Thôi ông con i, hề ông mó vào đâu là để vợ đến đó. Con để tôi, chèo con ông phải làm.”

Ông lúc đưa ra ngoài vườn, thôi đi tui cây vậy. Nhắc nhìn thấy mấy cây mốp đưa bà trông
hôm nay đã leo lên hết chiếc cột gỗ bên vườn rào, ông nghĩ ngay đến chuyện làm cho bà cái giàn.

Nghĩ là làm, ông hí hoáy lấy thang, rồi dùng như thanh gỗ mốp để bắc giàn, như chèo a gì
ông đã thấy bà đưa lù lù sau lưng. Tui bà khen, ai ngờ bèn lại la hoàng lên:

“Tôi lấy ông, ông chèo làm gì cho nên thân con. Lũ gãy chân, nếm mặt chèo là chèo cái thân già
này.”

Ông cười ái: “Bà con hay ồn ào, không ngã mà con nghe bà la hoàng cũng để giết mình ngã gãy con.
Đàn bà có thế đâu ăn nói con toang toác lên.”

Bà đâu có toang toác, bà lo cho ông để y chèo, như hai chèo “toang toác” làm bà m ách, mặt
sống lên trông hết như con kh già. Tuy thế, ông cũng vác cái thang cột vào nhà kho, rồi
vào nhà cơm, trên chiếc kệ gỗ, đã thấy hoa hồng để ông mua tặng bà để con cơm vào chiếc bình
thu tinh. Ông tui m tui c i, đàn bà hề nói vậy mà không phải vậy, đóa hoa hồng bây giờ đã
tui lên vì có núc.

Cũng không phải lúc nào hề cũng cãi nhau, và cũng không phải lúc nào ông với bà lại không có

nhßng giây phút êm đßm bên nhau khi lũ con đi vßng cß. Nhßng câu chuyßn hß trao đßi, nghe không ngßt ngßo nhß hßi đôi mßi, nhßng đßy nhßng lo ßng và bßn khoản cho nhau vß sßc khße cũng nhß chuyßn trong nhà, ngoài phß. Ông hay nhßc bà cßn phßi ußng thêm thußc bßmßi ngày, còn bà thì lo ßng cái chßn cßa ông đßo này đi đßng có phßn thißu ngay ngßn. Nhßng phißn nhßt là mßi lúc lái xe có bà bên cßnh lái phß, nhßc nhß tßng chỉ tißt khi cái kim đßng hßnhích lên nhích xußng, bßi vì bà không lái xe mà lái tài xß. Cái này thßc khß cho ông, khi mßt phßi chßm chú nhßn kính trßc kính sau, mißng bà thì ơng ơng nhßc nhß chßy nhanh chßy chßm, khißn đßu ông cß hoßng lên suýt tông vào xe ngßi khác. Ông quát vß:

“Có cßm cái mßm khi không? Đi vßi bà có ngày chßt mßt ngßp. ‘Pô Lít’ tôi không sß mà sß cái mißng bà’.

Bà im mßt tí rßi lßi lên mßy:

“Đß lái đß mà lßi cß chßy ‘len’ gißa, lß mußn ‘ßch xít’ thì sao?”

Ông hßm hß: “Đßng nó nßm trong đßu tôi, lái ‘len’ trong lß trßt bánh xe là đi vào thành xi măng, cũng gißp đßu mà chßt.”

Hßcß cãi nhau lßan xßnh thß, nhßt là khi ông mßt mũi kèm nhèm, không nhìn rõ bßng tên đßng, đßnh qußo phßi mà mßt thßng Mß đen đß lù lù chßn ngay bên cßnh. Thß là ‘sßy mßt lý đi mßt dßm’. Hß đß có nhißu kinh nghißm nhßng lßn đi lßn đßng nhß vßy, rßi loßnh quanh mãi tìm không ra lßi vß, đi lßc vào nhßng khu lß hoßc, chß mßi hoàng hôn mà nghe nhß đß tßi om vì nßi sß dßng ngßp lòng.

Bà còn sß nhßt là tính nóng nßy cßa ông, khi bß mßt cái xe đßng sau cß bßp còi ‘tin tin’ thúc hßi, bßi ông bßn nghĩ đầu đầu mà đèn xanh nhßp nháy vßn chßa chßu chßy. Rßi khi nó vßt qua mßt ông, bßn giß ngón tay gißa ra đß chßc tßc. Mßi ngón tay là mßt bißu tßng cßa ngôn ngß, có xßu có tßt, nhßng ß trßng hßp này thì bà phßi can ông đßng bßt chßc kißu trß lßi thißu văn hóa nhß thß, nhßt là lß gßp phßi thßng có sßng, thôi thì ‘mßt câu nhßn chín câu lành’ vßy. Hßi ông mßi qua Mß, chß hißu ‘mô tê’ gì vß ngôn ngß ngón tay nhß vßy, lông ngông tìm đßng đi thì đß thßy mßt cái đßu ß xe bên kia thß ra, giß mßt ngón tay lên, ông còn lßi mßm cßi nói ‘thank you’ ngßi bßn Mß tßt bßng, vß nhà cß thßt thßm sao nó bißt mình đang đi tìm đßng đß chß.

Mßi lßn có dßp đi đâu vßi ông, phßi lái trên ‘freeway’, xe cß lßng lách nhß điên khißn ông xoay trß đßn nhßc đßu, mßm luôn luôn rßa ‘đß khßn nßn’ bà lßi bßt cßi. Hôm ßy trong lòng ông đß đßy nhßng thßng khßn nßn, chúng nó đi đâu mà nhß ăn cßp, xã hßi này khó mà có hòa bình khi con ngßi cß sßng sßc lên nhß vßy. Nghĩ cho cùng thì chß bao giß hßt chißn tranh, tß trißu năm trßc tßi ngàn năm sau, con ngßi cß sßng rßi chßt, chißn tranh rßi lßi hòa bình, kß đi vào lòng đßt ngßi lßi tißp tßc sinh ra. Gßi là nhân loßi còn khß, vì lòng ngßi cß sßng sßc lên nhß nßi nßc sôi.

Hôm nay ông bà lßi cãi nhau. Mßt bà sßng lên còn ông thì lß lß không nói năng. Hß đang cßn nhßn nhau, hay là chß có bà hay cßn nhßn mà thôi. Bà nói dai nhß đßa, mà lß thßt, bà chß hay dai đßng vßi ông chß vßi ngßi ngoài bà ngßt sßt, chißn tranh chß xßy ra gißa hai vß chßng già còn khi ra ngoài bà hay đem hai chß ‘bình an’ đß tßng riêng cho thiên hß. Thß có tßc không chß.

Chuyện thì đâu có gì ghê gớm, vợ chồng thỉnh thoảng con trai đến đưa cháu nội đi đâu tß sáng sớm, chúng nó quên cả ngày kể cả ông cả, mãi tới giờ này vợ chồng đưa cháu về ăn cơm.

Ông bảo bà: “Mußn gì phải nói. Thôi buổi này bù bù bù bù, chúng nó làm sao nhß để cả ngày gì ngoài ngày thôi bây giờ về thôi chứ nhßt”.

Bà chua chát: “Nhßng ít ra thấy tôi sẽ a soßn bàn thờ, nói xa nói gần thì cũng phải biết đưa cháu về nhà đốt nhang cho ông bà chứ. Có thể đâu lại có phải đi hết nhß vậy.

Ông chép miệng: “Ồi dào! Không có chúng nó thì tôi với bà cứ bày ra cúng rßi cùng xßi với nhau, càng ít người càng đỡ cß ăn nhßu.”

Nhìn căn nhà vắng vẻ, nếu không bày biện xong đã mất ngủ tßnh mà con cháu chưa đưa nào về, đêm tới thì: “Mai mất tôi với ông chờ đi chợ chợ có ai đốt cho nén nhang, cả thôi buổi này thì chồng gì chồng làm gì cho mất công.

Ông gật gù: “ß, mà cũng chồng con phải chôn cất a cho chờ đốt. Tôi có chờ cả thiêu xong rồi đem tro đưa xuống biển, nhà thờ cho chúng nó mất năm đôi lần thăm viếng. Nếu dßi yßi mát. Còn không thì đem lên núi, trải ra làm phân bón cho cây cỏ, không ích lợi hß à?

Nghe ông bình thßn nói vui vẻ mà vợ chồng ngßm ngùi. Mâm cúng đã dọn lên, mùi trầm nhang nghi ngút. Bà đốt ba nén nhang cắm vào bát nhang trên bàn thờ, miệng lầm râm khßn vái: “Lßy các cß, hôm nay ngày giờ ông, mời các cß về xßi bữa cơm với con cháu. Các cháu biết hiếu cß bß lßi cho, thôi buổi này chồng gì chồng hỏi xßa, các cß ‘sßng khße chờ tßnh’ về phù hß cho cả nhà an vui, khße mạnh, gia đình trong ấm ngoài êm...”

Nghe bà khßn, ông vợ hay pha trò bußc miệng:

“Các cß có phù hß thì cả phù hß, còn việc hißn về xin miễn cho kßo con cháu nó sß.”

Đang bußn trong buổi, thì là bà quay sang về lên với ông:

“Ăn nói rõ là lßng nhßng, ông đừng đùa với người khußt bóng mà mang tới, các cß nghe để cả cß, đâu phải chờ ông đùa, thôi hßn gì con cũng vậy. Tôi nói cho ông biết, lát nữa dọn nhau về đây tôi cho mất trí...”

Ông nhăn mặt: “Thôi xin can bà, bà đừng để chúng nó các cß cũng nghe, lần sau họ không dám về ăn giờ nữa. Ai lại mời các cß về ăn giờ, cả vui cả khße, mà gia đình mất mũi nhọn nhß con khße già, tôi mà là cả tôi cũng ‘đßm’ vào. Bà cứ để tôi dạy chúng cho, ‘ngßt mất mặt chờ tßnh’ chứ nhßm nhßng chứ làm nó ghét mình hßn”.

Bà ngang ngßnh trả miệng, bởi vì có mặt khi bà chưa thua ông.

“Không phải ngßt với ai cả, nó là con cháu không phải bản thân, nói nhßng còn chồng nghe ra, chứ nhß đã ăn thua gì.”

Thá là báa cám náu náng công phu đáy nháng món ngon báng lánh ngát vì cháng ai muán ăn. Ông bác mình nghĩ tái tháng con trai vô tâm không biát đán ngày giá ông bà mà báo vá nhà giúp má cháng. Chúng nó đi đâu mà quên cá đáng vá, bán trá bấy giá đáu vô tâm thá cá, náu cha má mà không có lòng tha thá và thông cám, thì chác chán sá buán gián suát đái. Hóa cho nên hái vá cháng chúng nó mái láy nhau, ông đã nghĩ đán chuyán ná riêng đá ai có tá do cáa ngá i đó. Nháng riêng thì riêng, ná náp gia đình ván phái giá. Ông mác quán áo rái báo vá: “Tôi đi đáng này mát chút”.

Bà đang ngái buán ráu nhìn mâm cám: “Đi đâu? Cám canh đán sán rái cũng bá đi, đúng là ‘bá nào con náy’.

Ông bác mình quát: “Bà biát tôi đi đâu mà đã toang toát lên. Tôi đi tìm chúng nó vá đá bà chái, chá ăn uáng thá này ngon lành gì mà ăn.

Tá nhiên giáng bà đáu xuáng, a ná cám t: “Thôi ông . Hai đáa kia đi hác xa, chá còn chúng nó vái mình, khó lám chá sinh tái ra.

Tháy bà nói, ông bát cái, cái tính bà thì ông không lá, chá cháp lên nhá láa trái nháng rái lái tát đi ngay, lão tháy bái chá nói thá là gì. Ông nhìn vá pha trò: “Trông mát bà cáy nhá ‘con khá già’ trong sá thú.

Bà cũng nguýt yêu ông: “Ngó ông cái thì khá cũng đáp hán. Ráng cá cháa gì đã ‘sút cáng gáy gáng’ cá ra.

Hai vá cháng già giáng nhá ‘hai con khá’ ngái bát cháy cho nhau. Há cái nhau luôn luôn đá rái ván tháng nhau nhá thá đáy, ai có cái thì há mái cái ráng. Mái lán ông đi làm vá tháy váng bóng bà, ông bá đi tìm, tháy bà nám đáp chán kín mít, vái sá vào chân vá tháy lánh ngát, ông hái há đi láy đáu bóp chân cho bà. Còn há ông đi vá muán, bà đi ra đi vào mát không ngáng ngó cái kim đáng há, báng nghĩ đán trăm thá bát trác trên đái. Nháng há nghe tiáng xe ông đáu ná ngoài ‘garage’, bà thá pháo nhá nhám, nháng rát bác mình vì cái ‘con khá già’ vá muán mà không nói qua cho bà biát, lúc y mát bà náng chách y hát mát con khá. Không biát ai là khá, nháng há cá nghĩ tái nhau báng cái tình đáy âu yám mà cháng cán ai phái hiáu.

Báng ông đáng bát đáy khi nghe tiáng máy xe ná ngoài sân, vá cháng tháng con đã đán cháu vá, tháng bé lên năm mát mũi xinh xán, cháy ào ào vào ôm láy ông nái nói biáu:

“Tháa ông nái cháu mái vá”

Tháng cháu nói còn đã đát, mát mũi nó háng lên nhá hai quá đáo. Ông ôm cháu và lòng âu yám hái: “Cháu ông đi đâu mà lâu thá? Hôm nay giá cá không vá sám mà ăn giá.”

Bây giá anh con trai mái lên tiáng: “Chúng con cho cháu đi sá thú, nhá ngày giá cá muán vá sám, nháng cháu ông không cháu vá, cá đòi xem mái.”

Ông vuát tóc cháu, hôn lên đôi má phính: “Thá cháu tháy con gì trong sá thú ká cho ông nghe vái.”

“Cháu xem con khß con bú mß, xem hai con khß già cß nhau.”

Ông bßo cháu: “Tßng gß, ß nhà mình cũng có hai con khß già cß nhau sußt ngày.”

Bà đang đßng trong nhà nhìn ra, nghe ông nói, lßm ông mßt cái dài hßn cây sß.